

Yêu Em Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Chương 54 : Chương 54: Ngoại truyện 6: Sống chung

Ngu Công ở cùng phòng ký túc với Mô-za-a đã bốn năm, đến hôm nay mới phát hiện ra tên ấy là đại gia.

Nguyên nhân do một lần Ngu Công đến văn phòng của Mô-za-a tìm đồ ăn, cậu ta đang bận nên tiện miệng bảo: “Trong ngăn bàn có snack, tự lấy đi.”

Kết quả là Ngu Công mở ngăn bàn, chưa nhìn thấy snack đâu mà lại thấy hợp đồng mua nhà ở phía trên cùng. Đôi mắt Ngu Công đứng tròn, lấy ra xem, hít một hơi khí lạnh. Cút thật! Lại còn là hai căn! Bên trên là một căn nhà dự án, diện tích 180 mét vuông, thời hạn hoàn thành là năm kia, cái còn lại là một căn hộ xinh đẹp có sẵn nội thất, một trăm mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách một phòng bếp, vị trí đẹp, trang trí lộng lẫy.

Hai căn cộng lại giá gần mười triệu tệ, lại còn thanh toán trong một lần, cuối hợp đồng là chữ ký người mua, chính là đại danh của Mô-za-a - Hách My.

Có lẽ là vẻ mặt Ngu Công quá sức ghê gớm, thu hút sự chú ý một đồng nghiệp nào đó đang đi ngang, thế là anh chàng ấy cùng ghé đầu lại xem, rồi cũng đứng hình!

Thế là không nghi ngờ gì nữa, toàn bộ gã trai độc thân trong công ty đều bàng hoàng, Mô-za-a đột ngột trở thành Vip. Ngu Công đau khổ lắc lắc anh chàng rất bạo lực: “My ca cậu nói đi cậu nói đi, cậu đi cướp ngân hàng tại sao không dẫn tôi theo?”

Mấy anh chàng khác cũng thương tâm: “Mỹ My ca, tiền cậu trúng số còn không, cho chúng tôi mua nhà với!”

“Mỹ My ca, đại gia như cậu mà lại mai phục trong cái đám khốn khổ khốn nạn không tài sản như chúng tôi để làm gì?”

Ngu Công phẫn nộ: “Lúc đi học cậu còn giả vờ nghèo hủ, hỏi mượn tôi

năm mươi tề không biết bao nhiêu lần!”

“Cậu tưởng tôi muốn hả, tôi nghèo thật mà!” Mô-za-a bị Ngu Công lay lắt đến choáng váng, cố sức vùng vẫy, “Lão đây năm ấy lên thi vào khoa Công nghệ thông tin trường A, không thi vào khoa Quản lý trường Z mà ông bố mong muốn, nên chỉ cho tiền sinh hoạt mỗi tháng sáu trăm tề. Cút, tôi vẫn hơi hận đây, nếu biết sớm là Bắc Kinh có bão cát và Lão tam, tôi đã không đến!”

Tiêu Nại vốn đang định đến để duy trì trật tự chợt nghe thấy mình bị so sánh với bão cát thì khựng lại, dựa vào một bên, móc điện thoại ra bắt đầu tường thuật gián tiếp cho Vi Vi nghe.

Mô-za-a bị đám đông kích động từng bước dồn vào góc tường, bắt đắ dĩ phải gào lên: “Đừng ép nữa, tôi khao! Tôi khao mọi người ăn cơm!”

Tan sở, My ca xách ví tiền đau khổ dẫn mọi người đi ăn hải sản, trừ Tiêu Nại có việc không đi, toàn bộ nhân viên công ty đều ra mặt, lực lượng vô cùng hùng hậu. Lúc ăn, Mô-za-a thành thật khai báo: “Tuần trước bố mẹ tôi đến, tôi không muốn về nhà, thế là trước khi họ đi đã giúp mua nhà để cưới vợ.”

Anh chàng không nói thì còn ổn, vừa nói xong là cơn giận của mọi người vốn đang được hải sản xoa dịu lại lần nữa bùng cháy.

“Cút thật, vậy sao phải mua hai căn, cậu dám cưới hai vợ!”

Mô-za-a -_-|||

Nhìn thấy cuộc chiến tranh sắp sửa bùng nổ trong phòng ăn, Mô-za-a cái khó ló cái khôn, đột ngột nảy ra kế độc khiến bọn họ tàn sát lẫn nhau. Anh chàng giả vờ như chợt nghĩ điều gì đó: “Phải rồi, suýt nữa là quên, nhà tớ đang ở còn một phòng trống, các cậu ai muốn đến? Không thu tiền nhà.”

Mọi người ngẩn ra, sau đó không hện mà cùng gào lên: “Tôi!!!”

Âm thanh lớn đến nỗi tay Mô-za-a run bắn lên, suýt nữa làm rơi con hào sống xuống. “Phòng ấy hơi nhỏ, chỉ một người ở, các cậu...”

Vờ làm ra vẻ khó xử mắt đảo quanh một vòng.

Hầu Tử Tửu nghe mùi thức ăn bầu lại tham gia tóm lấy tay Mô-za-a: “Người anh em, chúng ta ở chung bốn năm rồi, cậu không thể bỏ rơi tớ vào lúc này được!”

Ngu Công đẩy anh chàng ra: “Cút, cậu học nghiên cứu sinh được ở trong ký túc, lão đây đã từng tắm chung với My ca rồi, so được à so được à?”

Anh A trong công ty: “Ngu Công, cậu phải nghĩ cho kỹ, sau này nếu cậu có bạn gái, dẫn đến nhà, cút, lại còn không đi lừa luôn cả nhà của My ca ấy chứ!”

Ngu Công nói một cách trơ trẽn: “Vậy tốt, lão đây dẫn nương tử cả đời này bám theo My ca.”

Mọi người đều bị anh chàng đánh gục. “Xem như cậu độc!”

Một chàng nào đó phòng Mỹ thuật phụt phụt ra tiếng: “Xem cái quan hệ này loạn chưa kìa! Mỹ My ca tóm lại cậu đã cầm sừng KO bao nhiêu cái rồi hả?”

Mọi người nhớ ra quan hệ “hôn nhân” giữa KO và My ca, dần dần nhìn về phía anh chàng KO này giờ im tiếng, chỉ thấy anh ta ngồi tận góc trong cùng, im lặng bẻ càng cua, mi mắt cũng không thèm ngước lên nữa.

Mô-za-a ho một lúc, trở lại vấn đề chính: “Tóm lại, mọi người đều là anh em, tôi cho ai ở thì lương tâm cũng cần rút~~~ haizzz, các cậu bàn bạc đi, kết quả thế nào báo tôi biết một tiếng là được.”

Sự chú ý của mọi người lập tức từ KO quay ngược lại, vòng loại trừ nhau bắt đầu, hiện trường thoát chốc biến thành “tàn sát lẫn nhau”, Mô-za-a nhân cơ hội ăn ngấu nghiến, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Ăn uống loạn xạ ngẫu một lúc như thế, lúc tính tiền, cô phục vụ mỉm cười bên cạnh Mô-za-a: “Cám ơn quý khách, tổng cộng ...tệ.”

Mọi người giật mình: “Đắt thế?”

Hải sản chắc chắn không rẻ, nhưng cũng chẳng ngờ lại đắt thế, nơi này là do Mô-za-a dẫn họ đến, trước khi tới họ cũng chẳng biết giá cả thế nào.

Thấy vẻ mặt hơi có vẻ thẹn thùng xấu hổ của mọi người, Mô-za-a nhẹ nhàng quẹt thẻ trả tiền như không, sau đó thở dài:

“Sống giản dị quen rồi, lão đây đã suýt quên mất cảm giác tiêu tiền như rác là thế nào.”

Cảm giác hổ thẹn đột ngột tan tác, mọi người dần bị sét đánh chết đứng. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, một đôi mắt của anh chàng nào đó đang nhìn chằm chằm Mỹ My ca: “Ghê gớm thật, đáng vẻ quẹt thẻ này, làm sao là My ca cho được, rõ ràng là ‘My thiếu gia’ mà!”

Ăn xong, My thiếu gia lại dẫn mọi người đi hát karaoke, cả một đám người rầm rộ đến khuya mới tan.

Hôm sau là thứ bảy, Mô-za-a vốn định ngủ đến trưa, ai ngờ mới chín giờ sáng thì chuông cửa đã réo vang. Mô-za-a lười bàu trở dậy ra mở cửa. Ai thế nhỉ? Bảo vệ? Hàng xóm? Mới chuyển đến đây thôi, đã ai biết anh ở đây đâu.

Vừa mở cửa, lại nhìn thấy người đứng ngoài là...

KO?

Chẳng lẽ mình vẫn chưa tỉnh ngủ?

“KO?” Mô-za-a sững sờ, “Sao anh lại đến đây?”

KO vẻ mặt không cảm xúc, giương hai túi xốp đang cầm bằng tay phải lên: “Đi cửa sau.”

“Hả?” Mô-za-a mơ hồ nhìn chiếc đuôi cá lộ ra từ chiếc túi. KO bước vào, đi thẳng xuống nhà bếp, quan sát một vòng rồi đi ra.

“Trong nhà bếp cậu chẳng có gì cả.”

“Đại ca, tôi mới chuyển đến mấy ngày thôi mà.”

KO im lặng trở vào phòng khách, mở máy tính của anh chàng lên, bật word, bắt đầu gõ chữ, lát sau in một trang giấy ra.

KO đưa cho Mô-za-a: “Thay đồ, đi siêu thị, mua theo tờ giấy này.”

Mô-za-a cúi đầu nhìn mấy thứ đồ trên giấy - nồi, chảo, nồi cơm điện, lò nướng, lò vi-ba, vỉ nướng, tương cà mắt muối v.v...

Mô-za-a nuốt ực nướng miếng, ngẩng lên nhìn KO như nhìn người ngoài hành tinh.

“Anh biết nấu ăn?”

KO đáp gọn lỏn: “Cao thủ.”

Mô-za-a bị sét đánh!

“Tôi đi?”

KO gật đầu.

“Vậy còn anh?”

“Rửa rau.”

“Ồ.” Mô-za-a lặng lẽ nhìn nhìn tờ giấy một lúc lâu, “Xẻng xúc đồ ăn mua loại gì? Gỗ hay nhôm hay là loại chống rỉ?”

“...” KO: “Tôi đi cùng cậu.”

Mô-za-a xách ví tiền theo KO ra siêu thị gần đó, có KO, việc mua đồ thật tốc hành, sau đó gọi người đưa hàng hóa đến tận nhà.

Đợi người ta đi rồi.

“Nồi đũa bát mới mua về phải rửa sạch, hôm nay sẽ khá chậm đấy.” KO đưa tay nhìn đồng hồ, “Chơi game đi, hai tiếng sau ra ăn cơm.”

Mô-za-a nhìn theo bóng KO bước vào nhà bếp, quyết định đi ngủ. Có lẽ khi tỉnh dậy thì KO sẽ biến mất chẳng, sao mọi thứ như đang mơ vậy.

Tuy cảm thấy như đang nằm mơ, nhưng hai tiếng sau, Mô-za-a vẫn xuất hiện ở phòng khách rất đúng giờ, sau đó nhìn thức ăn đầy trên bàn như thể được biến ra từ không trung, không tìm được nuốt nước bọt.

Cá hấp, cua lăn bột, cánh gà, khoai tây xắt sợi xào, sốt cà chua... toàn là những thứ anh thích! Mô-za-a đang định bắt chắp tôn nghiêm nhào đến, thì KO mặc tạp dề, xới hai bát cơm ra, “Rửa tay.”

Mô-za-a lưu luyến không rời, bỏ đi rửa tay, chà xát sơ qua rồi bước ra, ngồi xuống bàn, chớp mắt đã gặm hết hai miếng cánh gà. KO hỏi: “Ngon không?”

“Qué... qué chời ngon!” Mô-za-a lúng búng đáp, lại túm nửa con cua lên, “KO anh quá đảm đang, lại còn biết nấu ăn nữa cơ đấy!”

“Trước khi đến công ty, nghề chính của tôi là đầu bếp.”

Mô-za-a ngừng động tác gặm càng cua lại, mắt đờ ra nhìn anh ta.

Đầu bếp? Anh chợt nhớ ra người trước mặt mình từng là một hacker chuyên nghiệp, vậy là, lúc anh ta làm hacker, nghề chính lại là nấu ăn trong bếp?!

Có cần truyền kỳ thế không!

Lòng tự trọng được đổ thủ khoa của Mô-za-a sau khi gặp Tiêu Nại đã bị đánh bại, hôm nay lại lần nữa chịu tổn thương sâu sắc: “Anh... anh tốt nghiệp đại học nào?”

Mẹ kiếp, sự đến nước này rồi thì chỉ còn nước cứu vãn sĩ diện ở danh tiếng trường học thôi, anh không tin trong nước còn có trường nào trâu bò hơn Đại học A.

“Chỉ học chín năm bắt buộc phổ cập thôi.”

Hả?

KO nhìn gương mặt đầy vẻ nghi ngờ của Mô-za-a, điềm nhiên giải thích: “Lúc mười bốn tuổi nhà tôi đã không còn ai, không có tiền, không học tiếp được.”

Mô-za-a rất ngỡ ngàng, hình như đã hỏi đúng chuyện không nên hỏi. Có ý muốn an ủi vài câu nhưng lại không sở trường an ủi người khác, chỉ có thể thật thà: “Bây giờ anh rất giỏi, còn giỏi hơn cả đám học từ trường danh tiếng ra như chúng tôi. Tuy trước kia anh thua Lão tam, nhưng tuyệt đối không phải do kỹ thuật anh không bằng cậu ta, mà là anh cao thượng hơn cậu ta”

KO nhìn anh chàng, trầm tư một lúc rồi nói: “Tôi biết.”

Mô-za-a ủ rũ, thật là, tôi khách sáo một chút mà anh tưởng thật hả!

Nửa tiếng sau, đồ ăn đã hết sạch, Mô-za-a xoa xoa bụng căn phòng ngồi dựa ghế, thỏa mãn ợ một tiếng.

“Tôi định ở lại đây.” KO ngồi bên kia nói.

“Á? Ợ...~~~” Máu của Mô-za-a đều tập trung ở dạ dày, tỏ rõ đại não vẫn chưa phản ứng kịp.

“Cơm tôi nấu.”

“...”

“Bát tôi rửa.”

“...”

“Nhà tôi lau.”

“...”

“Quần áo tôi giặt.”

“ ... ”

“Gì tôi cũng làm.”

KO nhìn người nào đó đang nghếch mặt ra, bổ sung thêm vẻ rất ý nhị: “Cậu có cần tôi ở không?”

Mô-za-a khóc lóc đau khổ: “Cần.”

Đàm phán đã kết thúc! KO gặt gặt đầu, vào nhà bếp bắt đầu rửa bát.

Không lâu sau trong một đêm nào đó, Mô-za-a bị người ta đè xuống giường lột sạch, thịt gọn ghẽ, xong việc ôm mộng chửi toáng lên, KO huynh vẫn bình tĩnh ngồi hút điếu thuốc sau việc ấy, nói: “Hôm đầu tiên anh đến đã nói rồi, em không phản đối.”

Mô-za-a trợn mắt: “Anh nói khi nào?”

KO: “Có nhớ không, câu đầu tiên hôm ấy anh nói ấy?”

“Quý mới nhớ...” Nói đến đây, nhưng bộ não sinh viên xuất sắc trường A cũng không phải là vô dụng, Mô-za-a mừng tượng lại một lúc thì đã nhớ ra.

Anh chàng nhớ lại, hôm sau mở cửa ra, anh hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

KO...

Hình như đáp là: “Đi cửa sau.”

Cút thật!!!

“Nhớ ra rồi hả?” KO dụi điếu thuốc vào gạt tàn trên đầu giường: “Sau đó còn nói một lần nữa.”

Mô-za-a lần này sống chết cũng không nhớ ra nổi. “Còn lần nào nữa?”

“Tôi nói, nấu cơm, lau nhà, giặt quần áo... gì tôi cũng làm.” KO trừng mắt, chậm rãi nhả ra từng chữ, trong đôi mắt hình như nhá lên một ngọn lửa đen tối.

Mô-za-a bị anh ta nhìn đến căng thẳng toàn thân, sắp phát điên lên: “Câu này có vấn đề gì hả?!!!”

Hoàn toàn tương phản với ánh mắt, giọng nói vẫn bình thản, KO đáp: “Gì cũng làm, bao gồm làm ... cậu.”

“ ... ”

Mô-za-a co rúm người lại, nước mắt tràn trề.

LINK Truyện:

Yêu Em Từ Cái Nhìn Đầu Tiên <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/yeu-em-tu-cai-nhin-dau-tien-3112634.html>

LINK Chương này:

Chương 54: Ngoại truyện 6: Sống chung <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/yeu-em-tu-cai-nhin-dau-tien-3112634/chuong-54.html>